സമർത്ഥകർമ്മത്തിന്റെ ആധാരം - ധർമ്മം

ഇന്ന് ബാപ്ദാദ തന്റെ വിശ്വപരിവർത്തകരായ, വിശ്വകല്യാണകാരികളായ കുട്ടികളെ കാണുകയായിരുന്നു. എപ്പോൾ മുതൽ ബ്രാഹ്മണജീവിതം തുടങ്ങി അപ്പോൾ മുതൽ ഈ മഹത്തായ കർത്തവ്യത്തിന്റെ സങ്കല്പമെടുത്തു. ബ്രാഹ്മണജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യമായ കർമ്മം തന്നെ ഇതാണ്. മാനവജീവിതത്തിൽ ഓരോ ആത്മാവിനും വിശേഷമായി രണ്ട് ധാരണകളാണുള്ളത്- ഒന്ന്, ധർമ്മം, രണ്ട് കർമ്മം. ധർമ്മത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യണം, കർമ്മം ചെയ്യണം. ധർമ്മമില്ലാതെ ജീവിതത്തിൽ കർമ്മത്തിൽ സഫലത ലഭിക്കുകയില്ല. ധർമ്മമെന്നാൽ വിശേഷധാരണ. ഞാനെന്താണ്? ഈ ധാരണയുടെ അതായത് ധർമ്മത്തിന്റെ ആധാരത്തിൽ എനിക്ക് എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്, അത് ബുദ്ധിയിൽ സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. അത് യഥാർത്ഥധർമ്മം അതായത് ധാരണയാകട്ടെ, അയഥാർത്ഥമാകട്ടെ. അസമർത്ഥകർമ്മവും അയഥാർത്ഥധാരണയാണ്, അതായത് ഞാൻ മാനവനാണ്, എന്റെ ധർമ്മം തന്നെ മാനവധർമ്മമാണ്, ഇതിനെ ദേഹാഭിമാനമെന്നു പറയും. ഈ ധർമ്മത്തിന്റെ ആധാരത്തിൽ കർമ്മവും തലതിരിഞ്ഞതാകും. അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണജീവിതത്തിൽ യഥാർത്ഥ ധാരണ ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠആത്മാവാണെന്നുള്ളതാണ്. ഞാൻ ആത്മാവ് ശാന്ത-സുഖ-ആനന്ദസ്വരൂപനാകുന്നു. ഈ ആധാരത്തിൽ കർമ്മം പരിവർത്തനപ്പെട്ടു. അഥവാ കർമ്മത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠതക്കു പകരം സാധാരണകർമ്മമാണെങ്കിൽ അതിന്റെയാധാരവും ഞാൻ ശ്രേഷ്ഠ ആത്മാവാണ്, ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളുടെ സ്വരൂപമാണ് എന്ന ഈ ധർമ്മത്തിന്റെ അതായത് ധാരണയുടെ കുറവാണ്. അപ്പോൾ അടിത്തറയെന്താണ്? ഇക്കാരണത്താലാണ് ധർമ്മാത്മാവെന്നു പറയുന്നത്. നിങ്ങളെല്ലാം ധർമ്മാത്മാക്കളല്ലേ. ധർമ്മാത്മാക്കളിലൂടെ സ്വതവേ തന്നെ വ്യർത്ഥവും സാധാരണവുമായ കർമ്മങ്ങൾ സമാപ്തമാകും. സദാ ധർമ്മത്തിലാണോ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന്ആദ്യമേ പരിശോധിക്കൂ. എങ്കിൽ കർമ്മം സ്വതവേ സമർത്ഥമായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഞാൻ ആരാണ്- ഇതാണ് ആദ്യപാഠം. ഈ ഞാൻ ആരാണ് എന്ന ചോദ്യത്തിൽ മുഴുവൻ ജ്ഞാനവും വരുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ആരാണ് എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരങ്ങൾ തേടുമെങ്കിൽ എത്ര വലിയ ലിസ്റ്റായിരിക്കും. ഇപ്പോൾത്തന്നെ സെക്കന്റിൽ സ്മൃതിയിൽ കൊണ്ടുവരുമെങ്കിൽ എത്ര ടൈറ്റിൽസ് ഓർമ്മയിൽ വരും, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ധർമ്മത്തിന്റെ ആധാരത്തിൽ ഏറ്റവുംകൂടുതൽ ടൈറ്റിൽസ് നിങ്ങൾക്കാണുള്ളത്. എന്താണോ ബാബയുടെ ടൈറ്റിൽസ് അതെല്ലാം നിങ്ങളുടേതും കൂടിയാണ്, എല്ലാറ്റിലും മാസ്റ്ററായി മാറിയല്ലോ. ഒരു കല്പത്തിൽ ഇത്രയും നീണ്ട ടൈറ്റിൽസ് മറ്റാർക്കും ഉണ്ടാകില്ല. ദേവതകൾക്കു പോലുമുണ്ടാകില്ല. കേവലം നിങ്ങളുടെ ടൈറ്റിൽസ് എഴുതുമെങ്കിൽ ചെറിയ പുസ്തകമായി മാറും. ഈ സംഗമത്തിലെ ടൈറ്റിൽസ് നിങ്ങളുടെ ഡിഗ്രിയാണ്. അവരുടെ ഡിഗ്രികൾ എത്ര വലുതുമാകട്ടെ എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഒന്നുമല്ല. ഇത്രയും ലഹരിയുണ്ടോ? വീണ്ടും ഈ വാക്കു വരും- ഞാൻ ആരാണ്? ദിവസവും പുതിയ-പുതിയ ടൈറ്റിൽസ് സ്മൃതിയിൽ കൊണ്ടുവരൂ, അതായത് ആ ടൈറ്റിലിന്റെ ധാരണാസ്വരൂപധർമ്മാത്മാവായി മാറി കർമ്മം ചെയ്യൂ. കർമ്മം ചെയ്യുമ്പോൾ ധർമ്മത്തെ വിടരുത്, ധർമ്മത്തിന്റെയും കർമ്മത്തിന്റെയും സമ്മേളനമാണ് സംഗമയുഗത്തിന്റെ വിശേഷത.

ഏതുപോലെ ആത്മാവിന്റെയും പരമാത്മാവിന്റെയും അറ്റുപോയ സംബന്ധത്തെ ബാബ യോജിപ്പിച്ചു, അപ്രകാരം ധർമ്മത്തിന്റെയും കർമ്മത്തിന്റെയും സംബന്ധത്തേയും യോജിപ്പിക്കുമ്പോഴേ ധർമ്മാത്മാവ് പ്രത്യക്ഷമാകൂ. ആരെല്ലാമാണ് ധർമ്മത്തേയും കർമ്മത്തേയും സമ്മേളിപ്പിച്ച് നടക്കുന്നത്, ആരെല്ലാമാണ് ഒന്നിനെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്, ഒന്നിനെ വിട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന എല്ലാ കുട്ടികളുടെയും കളി ഇന്ന് ബാപ്ദാദ നോക്കുകയാണ്. കർമ്മയോഗം എന്നു പറയുമ്പോൾ കർമ്മത്തിന്റെയും യോഗത്തിന്റെയും സമ്മേളനമാണ്, അഥവാ രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ വിടുകയാണെങ്കിൽ ഊഞ്ഞാലിൽ രണ്ട് കയറുകൾ ആവശ്യമുണ്ട്, അഥവാ ഒന്ന് പൊട്ടുകയോ കയറിയിറങ്ങികിടക്കുകയോ ആണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ചെറുതും വലുതുമാണെങ്കിൽ, സമാനമല്ലെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും സ്ഥിതി. അപ്രകാരം കർമ്മത്തിന്റെയും ധർമ്മത്തിന്റെയും സംയോജനത്തിലൂടെ എല്ലാ പ്രാപ്തികളുടെയും ഊഞ്ഞാലിൽ ആടുവാൻ കഴിയും. കയറിയിറങ്ങിക്കിടക്കുന്നതിലൂടെ പ്രാപ്തിയുടെ ഊഞ്ഞാലിൽ നിന്ന് അപ്രാപ്തിയുടെ സ്വരൂപത്തിന്റെ അനുഭവമായിരിക്കും. നടന്ന്-നടന്ന് പരിശോധിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല, അതുകൊണ്ടാണ് ഊഞ്ഞാലാടുന്നതിനു പകരം എന്തു ചെയ്യും, എങ്ങനെ ചെയ്യും എന്ന കരച്ചിൽ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഞാൻ ആരാണ് എന്ന കടംകഥ അറിയില്ല എന്ന് അജ്ഞാനികളോട് പറയാറുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നോട് ചോദിക്കൂ, ഞാൻ ആരാണ്? ഇത് നല്ല രീതിയിൽ അറിയാമോ? ഇതിൽ തന്നെ മൂന്ന് അവസ്ഥകളുണ്ട്. ഒന്ന് അറിയുക, രണ്ട് സ്വയത്തെ അപ്രകാരമെന്ന് അംഗീകരിക്കുക, മൂന്ന് അതനുസരിച്ച് നടക്കുക, അതായത് അതിന്റെ സ്വരൂപമായി മാറുക. അപ്പോൾ, ഏത് സ്ഥിതി വരെയെത്തി? അറിയുന്നതിൽ എല്ലാവരും പാസ്സായല്ലോ. അംഗീകരിക്കുന്നതിലും എല്ലാ

വരും പാസ്സായി. മൂന്നാമത്തെ കാര്യം–അംഗീകരിച്ച് നടക്കുക, അതായത് സ്വരൂപമാകുക, ഇതിൽ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു? സ്വരൂപമായിമാറിയെങ്കിൽ, സ്വരൂപം എപ്പോഴെങ്കിലും മറക്കുമോ? ദേഹാഭിമാനം തലതിരിവാണെങ്കിലും സ്വരൂപംവരെയെത്തിയെങ്കിൽ മറപ്പിച്ചാലും മറക്കാൻ പറ്റില്ല. മറക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരം ഓരോ ടൈറ്റിലും മുന്നിൽ വച്ച് സ്വരൂപമായോ എന്ന് നോക്കൂ. സ്വദർശനചക്രധാരിയെന്ന ടൈറ്റിൽ ബാപ്ദാദ ദിവസവും ഓർമ്മിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ പരിശോധിക്കൂ– സ്വദർശനചക്രധാരി, ഇത് സംഗമയുഗത്തിന്റെ സ്വരൂപമാണ്, അത് മനസ്സിലാക്കുന്നവരെയെത്തിയൊള്ളോ, അതോ സ്വരൂപമായോ? സദാ സ്വദർശനം നടക്കുന്നോ, അതോ പരദർശനം സ്വദർശനത്തെ മറപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ. ഈ ദേഹത്തെ നോക്കുന്നതും പരദർശനമാണ്. സ്വയം ആത്മാവാണ്, ദേഹം അന്യന്റെതാണ്. അത് പ്രകൃതിയാണ്, അന്യന്റെതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ ഭാവത്തിലേയ്ക്കു വരുന്നതും പ്രകൃതിക്ക് വശീഭൂതമാകുകയാണ്, ഇതും പരദർശനചക്രമാണ്. തന്റെ ദേഹത്തെ നോക്കുന്നത് പരദർശനമാണെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ ദേഹത്തെ നോക്കുന്നതിനെ സ്വദർശനമെന്ന് എങ്ങനെ പറയും. വ്യർത്ഥ സങ്കല്പവും പഴയ സംസ്കാരങ്ങളും– ഇതെല്ലാം ദേഹബോധത്തിന്റെ സങ്കല്പങ്ങളിൽ നിന്നാണുണ്ടാകുന്നത്. എന്താണോ ബാബയുടെ സംസ്കാരം അതാണ് ആത്മാവിന്റെ സംസ്കാരം, ആത്മീയസ്വരൂപത്തിന്റെ സംസ്കാരം. ബാബയുടെ സംസ്കാരം അറിയാമോ? സദാ വിശ്വകല്യാണകാരി, പരോപകാരി, ദയാഹൃദയൻ, വരദാതാ.... ഇങ്ങനെയുള്ള സംസ്കാരം സ്വാഭാവികസ്വരൂപമായോ? സംസ്കാരമാകുകയെന്നാൽ സങ്കല്പം, വാക്ക്, കർമ്മം സ്വതവേ അതിനനുസരിച്ച് നടക്കുകയെന്നാണ്. സംസ്കാരം അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സാധനമാണ്, അത് ആത്മാവിനെ അതിനനുസരിച്ച് താനേ നടത്തും. സംസ്കാരം താനേപ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു താക്കോലാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം, അതിന്റെയാധാരത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. കളിപ്പാട്ടത്തിന് ആടാനുള്ള താക്കോൽ കൊടുത്താൽ അത് ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വീഴാനുള്ള് താക്കോൽ കൊടുത്താൽ വീണുകൊണ്ടിരിക്കും. അപ്രകാരം ജീവിതത്തിൽ സംസ്കാരവും ഒരു താക്കോലാണ്. അപ്പോൾ ബാബയുടെ സംസ്കാരം യഥാർത്ഥസംസ്കാരമാക്കിയോ? ഇതിനെയാണ് വേറൊരു ഭാഷയിൽ ഇത് എന്റെ സംസ്കാരമാണ് പറയുന്നത്. ബാബക്കു സമാനമായ സംസ്കാരമാകണം– സദാ വരദാനി, സദാ ഉപകാരി, സദാ ദയാഹൃദയർ. അപ്പോൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടി വരുമോ? ഞാൻ ആരാണ് എന്നത് സ്വരൂപത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരൂ, ഈ ധർമ്മത്തെ കർമ്മത്തിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരൂ, അപ്പോൾ സ്വരൂപത്തിലേയ്ക്കുവരെ കൊണ്ടുവന്നു എന്നു പറയാം. അല്ലെങ്കിൽ അറിയുന്നവരുടെയും അംഗീകരിക്കുന്നവരുടെയും നിരയിലേയ്ക്കു പോകും. എന്റെ ധർമ്മം തന്നെ ഇതാണ് എന്നത് സദാ സ്മൃതിയിലുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ധർമ്മത്തിൽ സദാ സ്ഥിതി ചെയ്യൂ. എന്തും സംഭവിക്കട്ടെ, വ്യക്തിയോ പ്രകൃതിയോ പരിസ്ഥിതിയോ എന്തുമാകട്ടെ... എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മുദ്രാവാക്യമാണ് ''തലപോയാലും ധർമ്മം വെടിയില്ല'', ഈ മുദ്രാവാക്യം അഥവാ പ്രതിജ്ഞ സദാ സ്മൃതിയിലുണ്ടായിരിക്കണം.

ഈ സമയത്ത് കഴിഞ്ഞ കല്പത്തിലെ പഴയ, എന്നാൽ ഈ കല്പത്തിൽ പുതിയതായ കുട്ടികൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. പഴയതിലും പഴയതാണ്, പുതിയതുമാണ്. പുതിയ കുട്ടികളെന്നാൽ ഏറ്റവും ചെറിയ കുട്ടികൾ, ഏറ്റവും ഓമനകൾ. പുതിയ ഇലകൾ എല്ലാവർക്കുമിഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ. പുതിയതാണെങ്കിലും അധികാരത്തിൽ നമ്പർ വൺ ആണ്. അങ്ങനെയുള്ള പുരുഷാർത്ഥം സദാ ചെയ്യൂ. ഏറ്റവും ആദ്യത്തെ അധികാരമാണ്– പവിത്രത. അതിന്റെയാധാരത്തിൽ സുഖത്തിന്റെയും ശാന്തിയുടെയും എല്ലാത്തിന്റെയും അധികാരം പ്രാപ്തമാകും. അതിനാൽ ആദ്യത്തെ ധർമ്മമായ പവിത്രതയുടെ അധികാരം എടുക്കുന്നതിൽ സദാ നമ്പർവൺ ആയിരിക്കണം. അപ്പോൾ പ്രാപ്തിയിലും നമ്പർവൺ ആകും. പവിത്രതയുടെ അടിത്തറയെ ഒരിക്കലും ദുർബ്ബലമാക്കരുത്, അപ്പോഴേ ലാസ്റ്റിൽ നിന്നും ഫാസ്റ്റാകൂ. ബാപ്ദാദക്കും കുട്ടികളെ കാണുമ്പോൾ സന്തോഷമുണ്ട്, വീണ്ടും തന്റെ അധികാരമെടുക്കവാൻ എത്തിച്ചേർന്നു. അതിനാൽ നന്നായി മത്സരിക്കൂ. ഇപ്പോൾ തീരെ വൈകിയെന്ന ബോർഡ് വച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാ സീറ്റുകളും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ്, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏത് നമ്പർ ആഗ്രഹിച്ചാലും നേടാൻ പറ്റും, അത്രയും ശ്രദ്ധ വച്ച് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കൂ. അധികാരിയായിക്കൊണ്ടിരിക്കൂ. യോഗ്യതകളെ ധാരണ ചെയ്ത് യോഗ്യരായിക്കൊണ്ട് പോകൂ.

ഇപ്രകാരം ബാബക്കു സമാനം സദാ ശ്രേഷ്ഠധർമ്മധാരിയും ശ്രേഷ്ഠകർമ്മധാരിയുമായ, സദാ ധർമ്മാത്മാവായ, സദാ സ്വദർശനചക്രധാരിസ്വരൂപരായ, സദാ സർവ്വപ്രാപ്തിസ്വരൂപരായ, ശ്രേഷ്ഠ ആത്മാക്കൾക്ക് ബാപ്ദാദയുടെ സ്നേഹസ്മരണയും നമസ്കാരവും.

ഭാവിയിലെ ടീച്ചർകുമാരിമാരുടെ ഗ്രൂപ്പിനോടുള്ള ബാപ്ദാദയുടെ കൂടിക്കാഴ്ച

ഈ ഗ്രൂപ്പ് ഭാവിയിലെ വിശ്വകല്യാണകാരിഗ്രൂപ്പ് അല്ലേ. ഈ ലക്ഷ്യം വച്ചിട്ടില്ലേ.സ്വമംഗളം ചെയ്ത് വിശ്വമംഗളകരിയാകും, ഈ ദൃഢസങ്കല്പം എടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ? നിമിത്തമായ ഓരോ ശ്രേഷ്ഠആത്മാക്കളെയും കാണുമ്പോൾ ഈ ഓരോരോ കുമാരിമാരും അനേകം ആത്മാക്കളുടെ മംഗളത്തിനായി നിമിത്തമാകുന്ന

വരാണ് എന്ന് കണ്ട് ബാപ്ദാദ സന്തോഷിക്കുകയാണ്. കുമാരി 100 ബ്രാഹ്മണരേക്കാളും ഉത്തമയെന്ന് പറയാറുണ്ട്, എന്നാൽ 100 എന്നു പറയുമ്പോൾ പരിധിയായി. ഇവരെല്ലാവരും പരിധിയില്ലാത്ത വിശ്വകല്യാണകാരികളാണ്. പരിധിയില്ലാത്തവരല്ലേ? പരിധിയുടെ സങ്കല്പം പോലുമുണ്ടാകരുത്. എല്ലാവരും പരസ്പരമുള്ള മത്സരത്തിൽ മുന്നിലാണോ അതോ നമ്പർവാർ ആണോ? എന്തു വിചാരിക്കുന്നു? ഓരോരുത്തരിലും അവരവരുടെ വിശേഷതകളുണ്ട്, എന്നാലിവിടെ സകല വിശേഷതകളിലും സമ്പന്നമാണോ? സകല വിശേഷതകളും ധാരണ ചെയ്യുമ്പോഴേ സമ്പന്നമാകൂ. അപ്പോൾ എന്ത് ലക്ഷ്യമാണ് വച്ചിരിക്കുന്നത്? കാര്യം വളരെ ചെറുതാണ്, വലിയ കാര്യമൊന്നുമല്ല, സങ്കല്പം ദൃഢമാണെങ്കിൽ പ്രാപ്തി താനെയുണ്ടാകും. എന്നാൽ കേവലം സങ്കലപമേയുള്ളു, അതിൽ ദൃഢതയില്ലെങ്കിൽ അന്തരമുണ്ടാകും. ചിലപ്പോൾ പറയാറില്ലേ, ചിന്തയുണ്ട്, ചെയ്യേണ്ടതാണ്, ഇതിനെ ദൃഢസങ്കല്പമെന്ന് പറയില്ല. ചെയ്യുകതന്നെ വേണം, നടക്കുകതന്നെ ചെയ്യും-അതാണ് ദൃഢസങ്കല്പം. ആകണം, അല്ല, ആകുകതന്നെ വേണം. ഈ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുമെങ്കിൽ നമ്പർവൺ ആയിമാറും. സഹജമായ ജീവിതമായി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലേ? ബുദ്ധിമുട്ടില്ലല്ലോ? കോളേജിന്റെ അന്തരീക്ഷം പ്രഭാവമുണ്ടാക്കുന്നല്ലില്ലോ? നിങ്ങളുടെ അന്തരീക്ഷം അവരിൽ പ്രഭാവമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ? സദാ നിർവിഘ്നമായിരിക്കണം. സ്വയത്തെ നോക്കുകയെന്നാൽ നിർവിഘ്നമാകുക. കേൾപ്പിച്ചല്ലോ- ബാബയുടെ സംസ്കാരം തന്റെ സംസ്കാരം, പിന്നെ നിമിത്തമാത്രമായി ചെയ്യുകയാണ്, എന്നാൽ ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത് ബാബയാണ്. ചെയ്യുന്നവനും ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നവനുമെന്ന് മഹിമയുള്ളത് ഈ സമയത്തിന്റെ പ്രാക്ടിക്കൽ അനുഭവമാണ്. നല്ല ഉദാഹരണമായി മാറൂ. സദാ സുപുത്രരായി മാറി തെളിവ് നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. തെളിവു നൽകുന്നവരേയാണ് സുപത്രർ എന്ന് പറയുന്നത്. ഒരിക്കലും പരസ്പരം ഉരസൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ലല്ലോ? അറിവുള്ളവരായി മാറുന്നതിലൂടെ മറ്റുള്ളവരുടെ സംസ്കാരത്തേയും മനസ്സിലാക്കി സംസ്കാരപരിവർത്തനത്തിൽ മുഴുകണം. ഇവരിങ്ങനെത്തന്നെയാണ് എന്ന് വിചാരിക്കുന്നതിനുപകരം, ഇവരിങ്ങനെയിൽ നിന്നും എങ്ങനെ മാറും എന്ന് ചിന്തിക്കണം. ദയവുള്ളവരാകണം. വെറുപ്പിന്റെ ദൃഷ്ടി പാടില്ല, ദയാദൃഷ്ടിയായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അറിവുള്ളവരായല്ലോ. സഹജമായ ജീവിതവും ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രാപ്തിയും, ഇതുപോലത്തെ ഭാഗ്യം മറ്റെപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടുമോ? നല്ല സർവ്വീസബിൾ ആയിട്ടുള്ള കൈകളാണ്, ഇങ്ങനെയുള്ള കൈകൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെങ്കിൽ വളരെ നല്ലത്. ധൈര്യമുള്ള കുട്ടിയെങ്കിൽ ബാബയുടെ സഹായമുണ്ട്. ശക്തികൾ വിജയിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. ശക്തികൾക്ക് വിജയമുണ്ടാകാതിരിക്കുക- അങ്ങനെയുണ്ടാകില്ല.

മറ്റൊരു ഗ്രൂപ്പിനോടുള്ള വ്യക്തിഗതമായ കൂടിക്കാഴ്ച

ഈ വർഷം ഓരോ കുട്ടിയും മൂന്നു സർട്ടിഫിക്കറ്റ് നേടാനായി വിശേഷ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണം. (മൻ പസന്ത്, ലോക് പസന്ത്, ബാപ് പസന്ത്) മൻപസന്ത് സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ, അതിന്റെ തിരിച്ചറിവ് ബാപ്ദാദയുടെ കാമറയിൽ പോയി നോക്കാൻ പറ്റും, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ സമയത്ത് ബാബ ദർപ്പണമായി മാറും, ആ കണ്ണാടിയിൽ എന്താണെങ്കിലും സ്പഷ്ടമായി കാണാൻ പറ്റും. ആ സമയത്ത് ബാബയുടെ മുന്നിൽ ഞാൻ ശരിയാണ് എന്ന സർട്ടിഫിക്കറ്റ് മനസ്സ് നൽകുകയാണെങ്കിൽ ശരിയാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുക, എന്നാൽ ആ സമയത്ത് ഇത് ശരിയല്ല എന്ന് മനസ്സിൽ വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തണം. ഭൂരിഭാഗം പേരും ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ സൂചന നൽകുകയാണ്, എന്നാൽ ഞാൻ തെറ്റാണ് എന്ന് സ്വയം തോന്നുന്നില്ല, എന്നാലും ലോകഹിതാർത്ഥം ഈ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണം എന്ന് മുകളിൽ നിന്ന് നിർദ്ദേശം തന്നാൽ ആ സമയം തന്നിഷ്ടം നടപ്പാക്കരുത്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സത്യതയുടെ ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, സത്യതയെക്കുറിച്ച് പറയാറുണ്ട്- സത്യത മഹാതനതയാണ്. ആരാണോ സ്വയം തലകുനിക്കുന്നത് അവരാണ് മഹാൻ. അതിനാൽ മംഗളാർത്ഥം തല കുനിക്കേണ്ടിവരുന്നുവെങ്കിൽ അത് തലകുനിക്കലല്ല. എന്നാൽ മഹാനതയാണ്, അനേകരുടെ സേവാർത്ഥം മഹാൻമാർക്ക് തല കുനിക്കേണ്ടി വരും.

അതിനാൽ ഈ വിശേഷ ശ്രദ്ധ നൽകണം. ഇക്കാര്യത്തിലാണ് അശ്രദ്ധ വരുന്നത്. ഞാൻ ശരിയാണ്, ശരിതന്നെയാണ്, എന്നാൽ ആർക്കാണോ ശരിയായിരിക്കാൻ പറ്റുന്നത് അവർക്ക് സ്വയത്തെ വളക്കുവാനും പറ്റും. അഥവാ നോക്കൂ, ആർക്കെങ്കിലും എന്റെ പെരുമാറ്റത്തിലൂടെ എന്തെങ്കിലും സങ്കല്പങ്ങൾ വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ സ്വയത്തെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നഷ്ടമെന്താണ്? പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയാൽ എല്ലാവരുടെയും ആശീർവാദം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഈ ആശീർവാദങ്ങൾ പ്രയോജനമല്ലേ. എന്ത്, എന്തുകൊണ്ട് ഇതിലേയ്ക്ക് പോകാതിരിക്കൂ. ഇത് എന്തുകൊണ്ട്, ഇത് അങ്ങനെയാകും, ഇങ്ങനെയാകും, ഇതിനെല്ലാം പൂർണ്ണവിരാമമിടൂ. ഇപ്പോൾ ഈ വിശേഷത നാലു ഭാഗത്തും ലൈറ്റ് ഹൗസ് പോലെ പരത്തൂ. ഇതിനേയാണ് പറയുന്നത്- ഒരാൾ പറഞ്ഞു, മറ്റേയാൾ അനുസരിച്ചു, അതായത് അനേകർക്ക് സുഖം കൊടു

ക്കാൻ നിമിത്തമായി. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ താഴേയായിപ്പോയി എന്ന് വിചാരിക്കാതിരിക്കൂ. അല്ല. തെറ്റുള്ളതുകൊണ്ട് ഞാൻ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നു. സേവനത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥൂലത്തിലും കുറച്ചു പരിശ്രമിക്കേണ്ടി വരുമല്ലോ. അതിനാൽ ശ്രേഷ്ഠ, മഹാൻആത്മാവാകുന്നതിനുവേണ്ടി കുറച്ചു പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയാൽ അതിലെന്താണ് കുഴപ്പം. ഇതിൽ ഹേ അർജുന! ആകൂ, ഇതിലൂടെ അന്തരീക്ഷം പരിവർത്തനപ്പെടും. ഒരാളിൽ നിന്ന് രണ്ടാമനിലേയ്ക്ക്, രണ്ടാമനിൽ നിന്ന് മൂന്നാമനിലേയ്ക്ക്. ആരെങ്കിലും തെറ്റ് ചെയ്തിട്ട് അതംഗീകരിച്ചാൽ അത് വലിയ കാര്യമല്ല, എന്നാൽ തെറ്റ് ചെയ്തിട്ടില്ല, ലോകഹിതാർത്ഥംഅത് അംഗീകരിച്ച് തല കുനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതാണ് മഹാനത. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ താഴെയായിപ്പോയി എന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ, അവർ അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പമില്ല, ബാബയുടെ ലിസ്റ്റിൽ മുന്നിലായില്ലേ. ഇതിനെ ഒതുക്കൽ എന്ന് വിചാരിക്കേണ്ട. എത്ര വരെ ഒതുങ്ങും, എത്ര വരെ മരിക്കും, എത്രനാൾ സഹിക്കും- ഇതെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭാഷയായല്ലോ. എന്നാൽ ഇവിടെ അമർത്തുകയാണെങ്കിൽ പോലും അനേകർ നിങ്ങളുടെ കാല് തടവും. ഇത് ഒതുങ്ങലല്ല, അനേകർക്കു വേണ്ടി പൂജ്യരാകുകയാണ്. മഹാനാകുകയാണ്.

2. ഏതു ബന്ധുക്കളുടെയടുത്തു പോയാലും അവരെ ജ്ഞാനം കേൾപ്പിച്ചു എന്ന് മോഹജിത്ത് പരിവാരത്തിന്റെ കഥ പറയുന്നതുപോലെ ഈ വർഷം ഇവിടെയും എന്തെങ്കിലും പുതിയ പദ്ധതിയുണ്ടാക്കൂ, നിങ്ങൾ കുട്ടികളെക്കാണാൻ ആരെങ്കിലും വന്നാൽ ഞാൻ ഏതോ ഫരിസ്തയുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തുകയാണ് എന്ന അനുഭവം അവർക്കുണ്ടാകണം. വരുമ്പോൾ തന്നെ അവർക്ക് ഇന്ദ്രജാലമനുഭവപ്പെടണം. എവിടെപ്പോയാലും, ആരെക്കണ്ടാലും അവർക്ക് ഇന്ദ്രജാലമനുഭവപ്പെടണം. യജ്ഞത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ബാബയെ കണ്ടു, മുരളി കേട്ടു, പരിവാരത്തെ കണ്ടു, ലഹരി പിടിച്ചിരുന്നു, അപ്രകാരം ഇപ്പോഴും ചിന്തിച്ച് വരുന്നവർ കോടിമടങ്ങ് അനുഭവമെടുത്തു പോകണം. ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള പ്ലാനുണ്ടാക്കൂ. ദൃഢസങ്കല്പത്തിലൂടെ എല്ലാം സാധിക്കും. അഥവാ ഒരാൾ അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവം ചെയ്യിപ്പിച്ചാൽ എല്ലാവരും അവരെ പിന്തുടരും.

വരദാനം - സന്തുഷ്ടതയുടെ വിശേഷതയിലൂടെ അഥവാ ശ്രേഷ്ഠതയിലൂടെ സർവ്വർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളവരായി മാറുന്ന വരദാനി മൂർത്തിയായി ഭവിക്കട്ടെ.

ആരാണോ സദാ സ്വയത്തിലും സർവ്വരിലും സന്തുഷ്ടമായി കഴിയുന്നത് അവരാണ് അനേകആത്മാക്കൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള അഷ്ടദേവതായായി മാറുന്നത്. ഏറ്റവും വലിയ ഗുണമെന്ന് പറയൂ, ദാനമെന്ന് പറയൂ, വിശേഷതയെന്നോ ശ്രേഷ്ഠതയെന്നോ പറയൂ, അത് സന്തുഷ്ടതയാണ്. സന്തുഷ്ടആത്മാവാണ് പ്രഭുപ്രിയരും ലോകപ്രിയരും സ്വപ്രിയരുമായി മാറുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള സന്തുഷ്ടആത്മാവു തന്നെയാണ് വരദാനീരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാകുന്നത്. ഇപ്പോൾ അന്തിമസമയത്ത് മഹാദാനീസ്വരൂപത്തേക്കാൾ അധികം വരദാനീരൂപത്തിലൂടെ സേവനം നടക്കും.

സ്ലോഗൻ - ആരുടെ മസ്തകത്തിലാണോ സദാ വിജയതിലകം തിളങ്ങുന്നത് അവരാണ് വിജയീരത്നങ്ങൾ.